

HET NIEUWE BROERTJE

DOOR C. ASSCHER - PINKHOF

ALKMAAR
GEBR. KLUITMAN

(Leeftijd 5—7 jaar)

HET NIEUWE BROERTJE

DOOR C. ASSCHER-PINKHOF

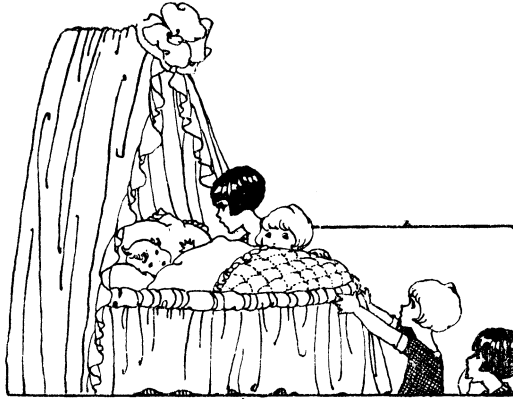
GEÏLLUSTREERD DOOR NETTY HEYLIGERS

DERDE DRUK

ALKMAAR

N.V. UITGEVERS-M^{ij} GEBR. KLUITMAN

1. Het nieu-we broer-tje.

We heb-ben een broer-tje ge-kre-gen.
Zijn arm-pjes zijn mol-lig en rond.
Hij heeft nog geen kies-jes of tand-jes.
Pre-cies als in groot-moe haar mond.

Maar kijk: ik vind één ding zoo jam-mer.
Ons broer-tje heeft al-tijd ver-driet.
Hij kan wel al trap-pen en schreeu-wen,
Maar lach-en, dat doet hij nog niet.

Ik vind, dat hij 't heel gauw moet lee-ren,
Want lach-en, dat hoort er zoo bij.
Als broer-tje al-leen maar kan hui-len,
Dan is hij ook nooit eens echt blij.

Maar moe-der al-leen mag 't hem
vóór doen.
Dàn leert hij het lach-en pas goed.
Want moe-der die lacht toch zóó aar-dig,
Zóó mooi, als geen an-der het doet.

2. On-weer.

Het was erg warm ge-weest.
Bert kon niet eens met moe-der op straat.
Want daar-voor was het veel te heet.
In huis was het ook erg warm.

Bert was te warm om te spe-len.
Hij zat maar stil in een hoek-je.
En hij keek een beet-je plaat-jes.
Maar op eens ging de zon weg.
Ach-ter een paar dik-ke wol-ken.

En toen kwa-men er nog meer wol-ken.
Hier één en daar één.

En aan al-le kan-ten.

„Weet je wat die wol-ken zeg-gen?”
zei moe-der.

„Ze zeg-gen te-gen de zon:

Ga maar weg.

Je bent veel te heet.

Wij gaan het lek-ker frisch ma-ken.”

En ja, hoor.

Daar hoor-de Bert de wol-ken al pra-
ten te-gen de zon.

„Rom-rom-rom,” brom-den ze.

Ze wa-ren zeker boos op de zon.

En kijk: daar kwam e-ven een licht-je.

„Zag je dat licht-je?” vroeg moe-der.

„Dat is blik-sem.

Nu gaan de wol-ken ook weer brom-
men.”

Ja, ze brom-den weer.

„Rom-rom-rom.”

Toen vie-len er een paar
drup-jes re-gen uit de
lucht.

Op de dro-ge straat.

Lek-ker frisch.

„Lief van de wol-ken,”
zei Bert.

„Want het was zoo warm.”

Maar de wol-ken brom-
den weer.

Ze wa-ren nog lang niet
goed op de zon.

O, kijk, wat heer-lijk!

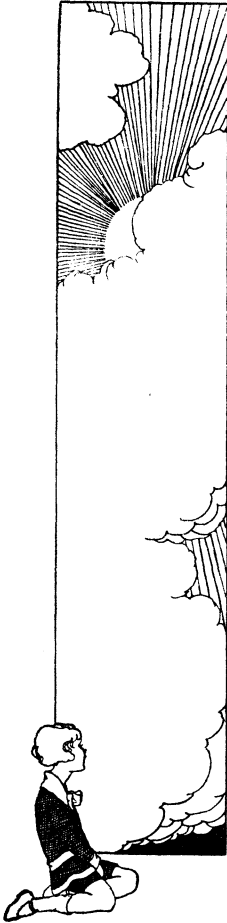
Nu viel er heel veel re-gen.

Al-les werd nat.

Bert stak zijn hand uit het
raam.

Hij wou de re-gen voe-len.

„Lek-ker frisch,” zei hij.

„Wacht maar,” zei moe-der.

„Als het straks niet zoo erg meer re-gent,
gaan we sa-men e-ven op straat.”

De wol-ken brom-den hoe lan-ger hoe
har-der.

Bom, bom, bom.

En het blik-sem-de ook erg vaak.

En de straat werd klets-nat

Al-le blaad-jes van de boo-men dro-pen
van het wa-ter.

„Fijn! Fijn!” riep Bert.

„Ga maar door, wol-ken!

Nog meer re-gen!”

Maar nu had-den de wol-ken ze-ker
niet zoo-veel re-gen meer.

Want het ging zach-ter re-ge-nen.

Tik, tik, tik.

Heel zacht.

Ze brom-den nu nog maar een klein
beet-je.

En licht-jes had-den ze niet meer.
„Zie-zoo,” zei moe-der.
„Nu gaan we e-ven op straat.”
Bert hol-de naar de deur.

Heer-lijk!
Er la-gen zul-ke groo-te plas-sen.
En al-les was zoo lek-ker nat.
Niets warm meer.
Bert sprong om moe-der heen.
Net of hij een hond-je was.

De boo-men glom-men van het wa-ter.

„Lek-ker, hè boo-men?” zei Bert.

„Had je ook zoo'n dorst?

Ik ook.”

„Zie zoo,” zei moe-der.

„Nu weer naar bin-nen.”

Bert wou nog wel graag bui-ten blij-ven.

Maar moe-der had geen tijd.

Ze moest nog zoo veel wer-ken.

Bert ging met moe-der naar bin-nen.

„Dank je, wol-ken,” zei hij.

„Voor die lek-ke-re re-gen.”

Maar de wol-ken ga-ven geen ant-woord.

Die wa-ren veel te hoog.

Ze kon-den niet hoo-ren, wat zoo'n

klein jon-ge-tje zei.

3. Het ge-heim.

Kor-rie had een ge-heim met de juf
van school.

Moe-der en va-der moch-ten er niets
van we-ten.

Weet je wat het was?

Kor kon heel vlug brei-en.

Ze was al klaar met het brei-werk.

En nu mocht ze wat an-ders ma-ken.

Sok-jes voor klein broer-tje.

Juf had nog net een klu-wen-tje wol o-ver.

En daar brei-de Kor nu die leu-ke
schoen-tjes van.

Ze mocht er thuis niets van zeg-gen.

Dat was wel moei-lijk.

Want als je iets leuks weet, wil je het
ook graag zeg-gen.

Eén keer had ze zich ver-gist.

Moe-der had toen ge-vraagd:

„Wat brei-en jul-lie op school?”

En toen zei Kor:

„Sok . . .”

Maar ze hield mid-den in het woord op.

„Wat?” vroeg moe-der.

„De meis-jes brei-en een pan-ne-lap,”
zei Kor.

En dat was waar.

Ze had er een kleur van.

Ie-de-ren keer, als ze mocht brei-en,
schoot ze een groot stuk op.

Eén sok-je was al af.

En het an-de-re half.

Juf zei:

„Nog drie keer brei-en.

Dan is het af.”

Och, och, wat brei-de ze hard!

Ze werd er warm van.

En ja, hoor.

Toen ze nog drie keer had ge-breid,
wa-ren de sok-jes af.

De leuk-ste klei-ne schoen-tjes die je
be-den-ken kunt.

„Nu heb ik nog wat moois,” zei Juf.
En ze haal-de uit haar naai-doos twee
smal-le, blau-we lint-jes.

„Die moet je er door rij-gen,” zei Juf.
„En dan met een strik-je dicht.”

Nee maar, — toen had je die schoen-
tjes moe-ten zien!

Zóó mooi!

Juf deed ze in een pa-pier.

En om vier uur mocht Kor ze mee-
ne-men.

Toen ze thuis kwam liep ze stil naar
de wieg.

Broer was wak-ker.

Hij lag met zijn voet-jes te spe-len.

Kor deed hem stil de sok-jes aan.

Toen liep ze naar de keu-ken.

„Dag moe-der,” zei ze.

Maar van de sok-jes zei ze niets.

„Dag Kor,” zei moe-der.

„Moe, broer heeft zijn de-ken weg-
ge-trapt,” zei Kor na een poos.

„Gaat u hem e-ven toe-dek-ken?”

Moe ging naar broer toe.

En Kor liep zacht ach-ter moe-der aan.

„Wat is dat?” vroeg moe-der.

„Hoe komt hij aan die mooi-e schoen-tjes?”

Kor be-gon hard te la-chen.

„Van mij!” riep ze.

„Die heb ik op school ge-breid.”

Moe-der gaf Kor een kus.

„Wat mooi!” zei ze.

„Wat net-jes ge-breid!

En wat een mooie strik-jes!”

Kor lach-te maar.

Ze was toch zoo blij, dat moe-der ze
zoo mooi vond.

En dat ze het zoo goed ge-heim ge-
hou-den had!

4. Nuf-je.

Er was eens een hok met dui-ven.

Ze wa-ren al-len e-ven mooi.

Maar ie-der duif-je zag er weer an-ders uit.
De mees-te duif-jes wa-ren grijs.
Eén wit duif-je was er bij.

En dat wit-te duif-je dacht, dat ze het
mooi-ste was.

Maar dat was niet zoo.

Want grijs is net zoo mooi als wit.

Ze liep altijd heel def-tig.

Poot-je voor poot-je.

En het kop-je heel recht op.

Net of ze wou zeg-gen:

„Zie je wel, hoe mooi ik ben?”

De an-de-ren lie-pen ook wel def-tig.

Maar niet zoo erg als het wit-je.

Ie-de-ren dag kwam er een jon-gen
voor ze zor-gen.

Die jon-gen had de duif-jes ge-kre-gen
toen hij ja-rig was.

En het hok had hij zelf ge-maakt.

Maar zijn va-der had hem er bij ge-hol-pen.

Als de jon-gen in den tuin kwam,
wis-ten de duif-jes het al.
Dan kre-gen ze e-ten.
Ze vlo-gen al-len naar hem toe.
Wit-je voor-aan.
Want ze dacht:
„Mij vindt hij het mooist.
Dus hij zal mij wel het eerst wil-len
ge-ven.”
Op een dag kwam er een vreem-de
me-neer in den tuin.
Met den jon-gen.
„O,” dacht Wit-je.
„Die komt ze-ker naar mij kij-ken.”
En ze vloog naar be-ne-den.
Haar kop hee-le-maal ach-ter-o-ver.
Och, zoo def-tig!
De an-de-re duif-jes kwa-men ook.
„Wat een mooi-e dui-ven,” zeide me-neer.
„Hij be-doelt mij ze-ker,” dacht Wit-je.

„Dat éé-ne grijs-je is het mooist,” zei
de me-neer weer.
„Maar die wit-te niet.
Die loopt zoo raar.
Vind je ook niet?”

„Ja,” zei de jon-gen.
„Dat doet ze al-tijd.
Ik vind haar ook niet zoo mooi als
de an-de-ren.”
Och, wat schrok dat Wit-je.
Ze vloog gauw naar het hok te-rug.
En ze kwam er den hee-len dag niet uit.

Zóó schaam-de ze zich.

Ja, dat kwam er van.

Dan had ze ook maar niet zoo'n nuf-
je moe-ten zijn!

5. Ker-sen ra-pen.

Al-le kin-de-ren zaten op school.

Maar ze ver-lang-den erg er naar, dat
de school uit ging.

Weet je waar-om?

Er wa-ren in de buurt veel tui-nen
met ker-sen-boo-men.

Zoo'n tuin heet een boom-gaard.

Al-le ker-sen wa-ren rijp.

Nu wer-den ze ge-plukt.

De man-nen ston-den op lad-ders,

Bo-ven in de boo-men.

Ze had-den man-den bij zich.

Daar de-den ze de ker-sen in.

Maar ze lie-ten ook wel eens wat val-len.
Bij on-ge-luk.

En wat er viel moch-ten de kin-de-ren
op-ra-pen.

Fijn, hè?

Daar-om ver-lang-den ze naar vier uur.
Al-le kin-de-ren had-den klei-nemand-jes.
Die wa-ren nu nog leeg.

Maar straks!

Hè, ge-luk-kig was het vier uur.

Nu moch-ten ze weg!

Klos, klos, zei-den de klomp-jes.

Ze zon-gen on-der het loo-pen een lied-je.

Een lied-je van de ker-sen.

Een paar gin-gen naar dien kant.

En een paar naar een an-de-ren kant.

Want er wa-ren veel van die tui-nen.

O, wat heer-lijk!

Er la-gen al veel ker-sen tus-schen het
gras.

Die moes-ten ze eerst op-ra-pen.
 En in hun mand-je doen.
 En dan zou-den er nog wel meer val-len.
 De kin-de-ren de-den goed hun best.
 Ze raap-ten en raap-ten.

De mand-jes wer-den al mooi vol.
 En toen de mand-jes vol wa-ren, stop-
 ten ze hun zak-ken vol.
 En toen hun zak-ken vol wa-ren, de-den
 ze de ker-sen in hun mond-jes.
 En toen hun buik-jes vol wa-ren
 Weet je wat ze toen de-den?

Toen stap-ten ze naar huis.
Met ker-sen voor va-der en moe-der.
En voor de broer-tjes en zus-jes.
De klomp-jes zei-den weer klos-klos
op den weg.

En de kin-de-ren zon-gen weer hun
lied-je van de ker-sen.
En zoo ging elk kind naar zijn moe-
der toe.
Thuis maak-ten ze hun zak-ken leeg.

En hun mand-jes.

„Och, och!” zei-den al-le moe-ders.

„Wat veel ker-sen!”

En toen moch-ten de klei-ne broer-tjes
en zus-jes ook smul-len.

En de va-ders en moe-ders ook.

En de kin-de-ren dach-ten:

„Wat jam-mer, dat er niet het hee-le
jaar ker-sen ge-plukt wor-den!”

Ja, — maar dàt kon niet!

6. Het lied-je van het ker-sen ra-pen.

Wij stap-pen naar de boom-gaard toe,
Op klomp-jes, met ons al-len.
De pluk-kers bo-ven in de boom
Die la-ten wel wat val-len!
Wij ra-pen al de ker-sen op
Met on-ze war-me hand-jes,
En stop-pen ze voor-zich-tig weg
In on-ze ker-sen-mand-jes.

Die roo-de ker-sen tus-schen 't gras.

Doen net als of ze roe-pen:

„We zijn zoo lek-ker en zoo zoet.

Moet jul-lie niet eens snoe-pen?”

We ra-pen al de ker-sen op

Met on-ze war-me hand-jes,

En stop-pen ze voor-zich-tig weg

In on-ze ker-sen-mand-jes.

7. Prik-je.

In den tuin ston-den al-le-maal strui-ken.

Som-mi-ge met fij-ne, groe-ne blaad-jes.

Som-mi-ge met mooi-e bloem-pjes.

Som-mi-ge met zach-te, groo-te bla-de-
ren.

Maar één stond er, die was heel an-ders.

Die had o-ver-al ste-kels zit-ten.

Als je er aan wou ko-men, was het
net of die struik zei:

„Pas op!

Kom niet dicht bij mij.

Want dan zal ik je prik-ken.”

Net of die struik je met een boos
ge-zicht aan-keek.

De kin-de-ren noem-den hem Prik-je.

En ze kwa-men niet graag dicht er bij.

Dat kun je wel be-grij-pen.

In huis woon-den zes kin-de-ren.

Som-mi-ge een beet-je stout.

Al-le-maal voo-lijk en leuk.

Maar één kind-je was er, dat was heel an-ders.

Als je aan haar speel-goed wou ko-men,
was het net of ze zei:

„Pas op!

An-ders word ik boos.”

Haar oo-gen ke-ken niets lief.

Op een dag was va-der met al-le zes
in de tuin.

Klei-ne Jet keek weer boos.

Heel an-ders dan de an-de-ren.

„Ik weet een mooi vriend-je voor Jet,”
zei va-der.

„Kijk maar, daar staat hij.

Prik-je.

Die kijkt net zoo boos als jij.

Die wil ook niet, dat ie-mand dicht
bij hem komt.

Hé Jet?”

Eerst keek Jet nog don-ker-der.
Maar toen moest ze toch om va-der
lach-en.
Prik-je een vriend-je van haar!
Dat was ook wat moois!
„O nee!” zei vader.

„Ik heb me ver-gist.
Als je lacht, is Prik-je je vriend-je niet.
Al-leen als je boos kijkt.”
En zoo is het toen ge-ble-ven.
Als Jet boos keek, zei va-der al-leen:
„Prik-je!”

En dan lach-te ze weer.
En dan was ze al niet meer het vrien-
din-ne-tje van Prik-je.

8. Moe-der Kit-tie.

Kit-tie is de moe-der van pop.
Nu is het wel jam-mer, dat pop zoo'n
stil kind-je is.
Daar-door heeft Kit-tie het niet zoo
druk als ech-te moe-ders.
Pop maakt nooit ga-ten in haar kous-jes.
Pop maakt nooit scheu-ren in haar jurk.
Pop maakt nooit haar schort vuil of
haar zak-doek.
Pop groeit nooit uit haar klee-r-tjes.
Dus Kit-tie hoeft nooit nieu-we voor
haar te ma-ken.
Maar ze heeft er wat op be-dacht.

Want het zou toch zon-de zijn als ze
nooit hoef-de te naai-en.
Ze kon nog wel zoo goed naai-en.
Met lange ste-ken, op en neer.

Kit-tie heeft aan moe-der een schaar-tje
ge-vraagd.
Nu peu-tert ze in het pop-pe-kous-je
een klein gaat-je.

Net echt.

Net of pop ge-loo-pen heeft.

Ze neemt een naald en draad.

En ze maakt het gaat-je heel.

Zal ze ook een scheur-tje in pop haar
jurk ma-ken?

Nee, dat is toch een beet-je zon-de.

Zoo'n mooie jurk!

Dan maar pop haar zak-doeck en haar
schort vuil ma-ken.

Ze poetst met de zak-doeck o-ver pop
haar wan-gen.

Ja hoor!

De zak-doeck wordt er een beet-je zwart
van.

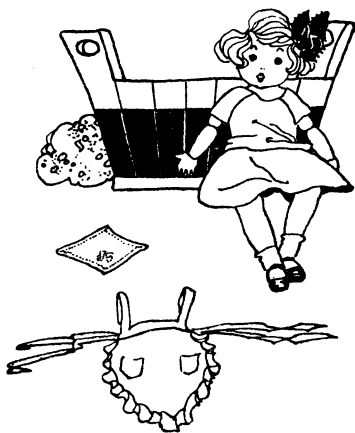
Dan legt ze pop haar schort op den
grond.

En ze zet haar voet-je er op.

„Foei pop!” zegt ze.

„Wat heb je je schort vuil ge-maakt.

Nu moet ik het was-schen.
En ik heb het al zoo druk ge-had met
het stop-pen van je kous!"
Ze neemt een bak-je met water.

En ze wast het schort-je en de zak-
doek.
„Zóó,” zegt ze.
„Zul je in 't ver-volg net-ter op je
goed zijn?”
Maar pop zegt niets.

Ze denkt ze-ker:

„Als mijn moe-der mijn klee-r-tjes vuil
maakt, kan ik het toch niet hel-pen!”

9. Haas-je Hip en Haas-je Tip.

Haas-je Hip en Haas-je Tip wa-ren
twee vriend-jes.

Ze woon-den in het bosch.

On-der een hoo-gen boom.

Haas-je Hip heet-te zoo, om-dat hij
zoo leuk hip-te.

En haas-je Tip heet-te zoo, om-dat
hij een grap-pig wit tip-je aan zijn
staart had.

Het wa-ren leu-ke haas-jes, hoor!

Al-tijd zin in een pret-je.

Op een keer gin-gen ze een wan-de-
ling ma-ken.

Ze wil-den heel ver gaan.

Ze moes-ten zien, hoe de we-reld er
uit zag.

„Voor-uit!” zei Haas-je Tip.

„Daar gaan we!”

En „hip!” zei Haas-je Hip.

En ze spron-gen weg.

Ze kon-den fijn hard loo-pen.

Want ze had-den niets te dra-gen.

Geen klee-r-tjes en geen pet-jes.

Geen kof-fer en geen tasch-je.

Hip-tip-hip-tip.

Zoo spron-gen ze tus-schen de boo-
men door.

„Waar gaan we naar toe?” vroeg Haas-
je Hip.

„Naar 't eind van de we-reld,” zei Haas-
je Tip.

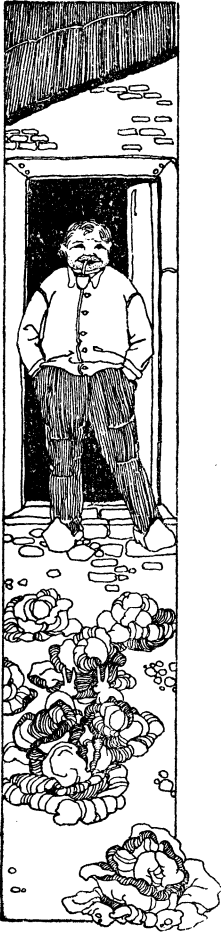
„Dat is ver,” zei Haas-je Hip.

„Zou-den we daar niet erg moe van
wor-den?”

„We ko-men er wel,” zei Haas-je Tip.
„Als we moe wor-den, zul-len we el-
kaar dra-gen.”
Het bosch was heel groot.

En het duur-de lang, vóór ze het bosch
uit wa-ren.
Aan het eind van het bosch woon-de
een man.
Die had een tuin-tje bij zijn huis.

Een tuin-tje met groen-te.
 Kool en aard-ap-pels.
 En wor-tels en ra-pen.
 Haas-je Hip en Haas-je Tip
 hiel-den dol-veel van kool.
 Ze hip-ten het tuin-tje in.
 En ze be-gon-nen te smul-
 len.

Hè-hè, dat was nog eens
 e-ten!

Hun buik-jes wer-den dik
 en rond.

De man van het tuin-tje
 kwam in de deur staan.
 Eens e-ven naar zijn tuin-
 tje zien.

Haas-je Hip en Haas-je
 Tip za-gen hem.

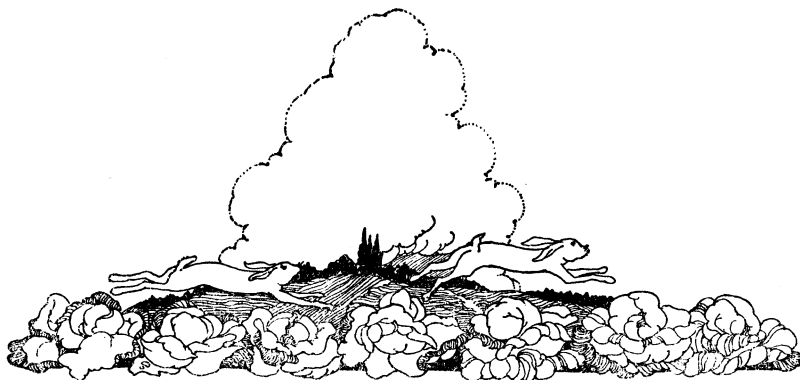
O, wat schrik-ten ze!

„Een mensch!” riep

Haas-je Hip.

„Ik ben bang voor men-schen,” zei
Haas-je Tip.

En hip-tip-hip-tip, spron-gen ze te-rug
naar het bosch.

„Zul-len we maar niet lie-ver naar huis
gaan?” vroeg Haas-je Hip.

Hij bib-ber-de nog van schrik.

„Ja,” zei Haas-je Tip.

„Ik wil niet ver-der, hoor!”

Zoo vlug als ze kon-den, wip-ten ze
naar huis te-rug.

„Waar zijn jul-lie naar toe ge-weest?”

vroe-gen hun vriend-jes.

„Naar het eind van de we-reld,” zeiden Haas-je Hip en Haas-je Tip.

„Och, och!” zeiden de vriend-jes.

„Wat ver!

En zijn jul-lie niet moe ge-wor-den?”

„Nee, hoor,” zeiden Haas-je Hip en Haas-je Tip.

En ze ver-tel-den net zoo lang, dat ze naar het eind van de we-reld ge-weest wa-ren, tot ze het zelf ge-loof-den.

Die klei-ne jok-kebrok-jes!

10. Een groot feest.

De boo-men in het park wil-den een feest ma-ken.

Want de dik-ste van al-len werd ja-rig.
Wel hon-derd jaar!

Daar-om was hij juist zoo dik.
 Om-dat hij zoo heel oud was.
 Nu is het las-tig om een feest te ma-
 ken, als je een boom
 bent.

Want boo-men moe-
 ten al-tijd stil staan.

Ze kun-nen
 nooit van
 hun plaats.

Ze kun-nen
 niet dan-sen
 of sprin-gen.

Maar ze wis-
 ten er wel
 raad op,
 hoor!

's Mor-gens
 vroeg be-
 gon het al.

De boo-men om hem heen ga-ven hem
met hun tak-ken een hand.

En hun blaad-jes zei-den:

„Ik fe-li-ci-teer je!”

Toen rie-pen ze de vo-gels er bij.

Die moes-ten in de ja-ri-ge boom gaan
zit-ten.

Ze moes-ten hun mooi-ste lied-jes zin-
gen.

Wat een ple-zier!

Wat een la-waai!

Ze zon-gen al-le-maal door el-kaar.

Maar daar-om was het juist mooi.

De ou-de, ja-ri-ge boom schud-de van
het lach-en om de klei-ne vo-gels.

Ze de-den ook zóó hun best!

Toen de vo-gels klaar wa-ren, zei één
van de boo-men:

„Nu komt de zon op vi-si-te.

Daar is hij al.”

En ja, hoor!

De zon scheen net op de ja-ri-ge boom.
Dat was heer-lijk warm.

En de boom werd er ook
zoo mooi van.

Tus-schen de tak-ken
scheen o-ver-al de zon.
Nog mooi-er dan goud.

„Wel, wel,” zei de ou-de
boom.

„Dat had ik niet ge-dacht,
zon.

Dat jij ook aan mijn ver-
jaar-dag zou den-ken.”

„Wacht maar,” zei één
van de boo-men.

„Het feest is nog niet uit.

Nu komt de wind mu-ziek voor je
ma-ken.”

Daar kwam de wind.

Die blies tus-schen de tak-ken door.
 Een prach-tig lied.
 De ou-de boom schud-de zijn tak-ken.
 „Wel, wel!
 Wel, wel!” zei hij al-leen maar.

„Wacht maar!” zei één van de boo-men.
 „Nu gaan we trak-tee-ren.
 We krij-gen lek-ke-re, fris-sche re-gen.”
 En tik-kel-tik, tik-kel-tik!
 Daar vie-len al een paar drup-pels.

De grond werd nat.
En de boo-men smul-den de re-gen op.
„Wel, wel!” zei de ou-de boom.
Hij kon heusch niets an-ders zeg-gen.
Toen de re-gen weg was, en de zon weer
scheen, zei één van de boo-men:

„Nu is het feest af-ge-loo-pen.”
Maar hij had zich ver-gist.
Daar kwa-men klei-ne meis-jes aan.
Die wis-ten niet, dat de ou-de boom
ja-rig was.
Maar toe-val-lig maak-ten ze een kring

om de boom heen.
En ze zon-gen een lied-je.
En ze dans-ten om de boom.
Wat von-den de boo-men dat lief!
„Wel, wel!” zei de ou-de boom.
„Daar ko-men die lie-ve, klei-ne meis-
jes ook al op mijn ver-jaar-dag.
Wel, wel!”
Maar de klei-ne meis-jes ver-ston-den
er niets van.
Ze wis-ten niet eens, dat boo-men met
el-kaar kun-nen pra-ten.

II. Kok.

Ik weet wel, als ik groot ben,
Wat ik het lief-ste word:
Een kok wou ik dan we-zen,
Met wit-te muts en schort.

Ik kook-te al-le da-gen,
Waar ik het meest van hou.
En 'k proef-de uit de pan-nen,
Zoo-veel als ik maar wou.

Ik zou al-leen wat bang zijn.
Dat nie-mand meer wat kreeg,
Want als 't zoo lek-ker smaak-te,
Proef-de ik de pan-nen leeg!

12. Voor het hek.

Joop-je heeft met moe-der de broer-tjes
naar school ge-bracht.

Het groot-ste broer-tje zit in de der-de klas.

En het an-de-re broer-tje in de eer-ste.

En die ar-me Joop moet nog een heel jaar
wach-ten, vóór hij naar school mag.

Hij ver-langt er zoo naar!

Het lijkt hem zoo fijn, om met heel
veel kin-de-ren in de klas te zit-ten.

En een pot-lood te heb-ben.

En een pen en een inkt-pot.

En een lees-plank-je.

En om heel knap te zijn.

En om som-men te ma-ken en les-jes
te le-zen.

En om heel hard lied-jes te zin-gen.

Maar hij moet nu nog een jaar wach-ten.

Die ar-me Joop!

Moe-der wil al weer naar huis gaan.
Maar Joop staat voor het hek van de school.
Hij is nog lang niet klaar met kij-ken.
Hij houdt met bei-de hand-jes het hek
vast.

En hij steekt zijn neus-je er door heen.
Nu staan al-le klas-sen in de rij.

Daar-zóó gaan ze naar bin-nen.

Kijk toch, wat keu-rig ze staan!

Het lij-ken wel sol-da-at-jes!

En dan zoo'n mees-ter of juf er bij!

Het is erg naar, om pas vijf jaar te zijn.

Daar kijkt de juf van de eers-te klas om.

Ze ziet Joop-je door het hek kij-ken.

„Dag baas-je!” roept Juf.

„Kom je la-ter ook bij mij op school?”

„Ja,” roept Joop-je.

„Ik kom heusch wel.

Maar U moet nog een jaar-tje wach-ten.”

Juf lacht.

En dan gaat ze met de klas naar bin-nen.
Nu kijkt Joop-je ein-de-lijk weer naar
moe-der.

„Juf van school heeft met me ge-praat,”
zegt hij.

„Dat is net zoo goed als-of je echt
een school-jon-gen bent, hè?”

„Ja,” zegt moe-der.

„En ze vroeg of ik la-ter bij haar op
school kwam,” gaat Joop-je ver-der.

„Maar ik zei, dat het nog een jaar duurt.
Ze zal het wel jam-mer vin-den, dat
het nog zoo lang moet du-ren.”

„Ja,” zegt moe-der.

Joop-je hup-pelt naast moeder voort.

Hij is erg in zijn schik.

Want of de Juf nou door het hek met
je praat, of in de klas, — dat is toch
bij-na het-zelf-de!
